Jälle kodus.

Nukud jõudsid käigust välja Rohelise Päikese Maa lossi ette. Imestunult vaatasid nad kummalist ümbrust. Maa peal oli praegu ilus, pehmetuulne talveöö. Valge, pehme lumivaibaga olid kaetud loss ja rohumets. Puud olid lehtedest tühjad ja sellepärast võis nüüd üle hulga aja jälle tähtedes säravat öötaevast näha. Nukud seisid sügavas lumes vaikselt ja nõutult.

„Tere, nukukesed! Kas olete reisult juba tagasi?“ küsis õige jäme hääl kõrgusest. See oli kuu, kes kuuseladva tagant ilmudes nukud oli leidnud.

„Sina, kuu, võid jälle kõnelda?“ hõiskasid nukud oma vana sõpra nähes.

„Jah, mu nukukesed. Kuidas siis reis läks ja kuhu mõtlete nüüd minna?“

„Oleme mures, sest tahame minna Mari juurde, kuid Mari on meid unustanud!“ seletasid nukud.

„Siis on mul teile õige rõõmus uudis, mu vaprad nukukesed. Nimelt olen viimastel nädalatel Marit sageli kolikambris näinud. Ta otsib kohvrites ja kastides, kuid kuskilt ei leia ta teid. Murri on teda küll

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 117